

Arrest

nr. 178 751 van 30 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind Shahiera Tamija ROSEVAL, op 1 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van en tot afgifte van het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 september 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij L.G.R. dient op 2 februari 2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 1 augustus 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02/02/2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02/02/2016 gezinshereniging aan met haar broer zijnde de heer L., H. S. (RR xxxxxxxx), van Nederlandse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- *geboorteakten van L., H. S. (...) (RR xxxxxxxx) en L. G. R. (...) (RR xxxxxxxxx).*
- *Verklaring van het Bureau van Burgerzaken te Suriname dd 6/04/2016 dat betrokkene op de beschreven adressen heeft gewoond.*
- *Reisbureau Basnoe Pakettendienst dat er pakketten werden verstuurd naar betrokkene over een periode van 2013 tot 2015.*
- *Verklaring van de Inspecteur der Directe Belastingen van betrokkene, dat zij niet geregistreerd staat dd 4/08/2015.*

De aanvraag werd reeds eerder ingediend op 15.06.2015 en geweigerd op 11.12.2015. Betrokkene ging in beroep tegen de beslissing, maar de beslissing hield stand. Er werden naar aanleiding van deze nieuwe aanvraag nagenoeg geen nieuwe stavingsdocumenten voorgelegd. Gezien de situatie onveranderd is gebleven, moet dienstig verwezen worden naar de beslissing van 11.12.2015. De argumenten van toen kunnen alleen maar worden herhaald.

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat de betrokkene reeds een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersonen of dat de betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België, zoals voorgeschreven in art. 47/3,2° van de wet van 15.12.1980.

Enig bewijs dat betrokkene, voorafgaand aan de komst naar België, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon ontbreekt compleet.

Wat betreft de verklaring van een bureau burgerzaken welke achtereenvolgendè adressen betrokkene heeft gehad. Dit biedt geen uitsluitel over een gezamenlijke vestiging, gezien dit document geen informatie bevat over de adressen van de referentiepersoon. Dat betrokkene en haar broer ooit deel uitmaakten van hetzelfde gezin spreekt voor zich, het zijn immers broer en zus. Echter, dat is iets helemaal anders dan aantonen dat betrokkene, voorafgaandelijk aan de komst naar België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Daar werd geen enkel stavingsdocument van voor gelegd.

Verder, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient aangetoond te worden dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond van betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag tot verblijf. Wat betreft de goederenpakketten werd reeds eerder opgemerkt dat we aan de hand van de voorgelegde borderellen geen kennis kunnen nemen van de inhoud van die pakketten, derhalve kan niet worden vastgesteld in hoeverre ze daadwerkelijk materiële hulp bevatten, waarop betrokkene was aangewezen om in haar basisbehoeften te voorzien. Wat betreft de verklaring van de inspecteur der belastingen, dit betreft de situatie van

4.08.2015. Uit het document blijkt dat mevrouw niet geregistreerd staat en derhalve niet belastingplichtig is. De reden waarom ze niet geregistreerd is, er derhalve niet belastingplichtig, is niet opgenomen in het attest. Derhalve biedt het attest geen uitsluitel ivm het inkomen dat mevrouw had toen ze nog in Suriname woonde, evenmin als het uitsluitel biedt over haar eigendommen (onroerende goederen). Het kan dan ook niet aanvaard worden als voldoende bewijs van onvermogen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon. Gezien zij evenmin afdoende aantoonde onvermogen te zijn en van in het land van herkomst of origine ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon, kan er niet toe worden besloten dat aan de verblijfsvoorwaarden, zoals voorgeschreven in art. 47/3,2° van de wet van 15/12.1980 is voldaan. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

1.3. Verzoekende partij R.S.T. dient op 2 maart 2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.4. Op 1 augustus 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 2.03.2016 werd ingediend door:

(...)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02.06.2016 gezinshereniging aan met haar oom, zijnde dhr. L. H. (...), geboren op 28.06.1972, van Nederlandse nationaliteit.

betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feite ten laste zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van de aanvraag werden enkel documenten voorgelegd nav de aanvraag van de moeder van betrokkene, namelijk L. G. (...) (rr.xxxxxxx). Wellicht was het de bedoeling ook voor de minderjarige deze documenten als stavingsdocumenten aan te halen. In die zin kan dienstig verwezen worden naar de weigeringsbeslissing van de moeder van betrokkene. De aanvraag van de minderjarige wordt om diezelfde redenen geweigerd.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

1.5. Op 1 augustus 2016 wordt verzoekende partij L.G.R die de moeder is van verzoekende partij R.S.T het bevel tot terugbrenging van R.S.T. gegeven. Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Voor de Staatssecretaris voor Asiel! en Migratie
wordt aan (...)

bevel gegeven de genaamde (...)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL: zie motivatie bijlage 20

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel tot terugbrenging af.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Daar de verzoekende partij L.G.R. namens haarzelf alsook voor R.S.T., haar minderjarig kind optreedt, wordt bij de bespreking van het middel verwezen naar verzoekster.

In een enig middel betoogt de verzoekster als volgt:

“Enig middel: schending van het artikel 47/1, 47/2, 47/3, en 62 Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van artikel 52 en 58 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, schending van de formele motiveringsplicht conform artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM, schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie:

8.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijfformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geheel ten onrechte stelt dat er niet zou zijn aangetoond dat verzoeksters ten laste zijn van hun broer/nonkel of dat men deel uitmaakt van het gezin. Dat er immers conform artikel 47/1 en 47/3 §2 vele stavingsstukken werden neergelegd die aantonen dat men deel uitmaakt van het gezin en dat men ten laste is, zowel in België als in Suriname. Voormelde bepaling stelt dat het bewijs van naleving van een van deze voorwaarden geleverd wordt door een attest dat uitgaat van de bevoegde overheden van het land van herkomst, en bij ontstentenis door elk passend bewijs.

Dat verzoeksters het bewijs hebben geleverd van het feit dat zij onvermogen zijn, in het verleden en heden, en dat zij deel uitmaken en ten laste zijn van het gezin van de heer L. H. (...). Uit het overgemaakte stuk uit Suriname blijkt duidelijk dat verzoekster geen inkomen heeft in Suriname, en dus ook geen onroerende goederen heeft. Verder blijkt uit de overgemaakte stukken ook dat men op hetzelfde adres woont en woonden, dat alle kosten van onderhoud van verzoeksters worden gedragen door de Nederlandse EU-burger, en dat er ook financiële en materiële ondersteuning is gebeurd in het verleden ten voordele van verzoeksters door de referentiepersoon.

Een dergelijk handelen door verweerder impliceert dan ook een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerder immers niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot het weigeringsbesluit kwam.

Dat de weigering van het verblijf niet afdoende werd gemotiveerd en dus een schending is van de formele motiveringsplicht.

8.2. Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeksters naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoekster, quod non. “Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De verwerende partij diende uitdrukkelijk te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de weigering van het verblijf.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt om verzoeksters, naast de weigering van hun verblijf, ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, dient zij dit bijzonder te motiveren. Een enkele verwijzing naar het artikel 52§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit of zelfs artikel 7 §1,2° van de Vreemdelingenwet kan niet gelden als een afdoende motivering. Verzoekster kan immers een nieuwe aanvraag indienen en ter gelegenheid daarvan nieuwe stavingsstukken voorleggen van het feit dat men ten laste was. Het bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook genomen met een schending van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat niet afdoende is gemotiveerd (schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29/07/1991).

Een schending van de formele motiveringsplicht dient vastgesteld te worden.

8.3. Artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 58 Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 bepaalt:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet.” De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

Dat verzoeksters aan alle vereiste voorwaarden voldoen van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Aangezien uit de overgemaakte stukken blijkt dat verzoeksters niet over een eigen inkomen beschikken, en dat zij deel uitmaken van het gezin dat instaat voor al hun kosten, vloeit hieruit voort dat zij ten laste zijn van hun broer/oom die hen onderhoudt, minstens dat zij deel uitmaken van het gezin. Verzoeksters hebben niets meer verloren in hun land van herkomst. Zij hebben aldaar geen inkomsten, worden daarentegen financieel ondersteund door de broer/oom, met wie zij klaarblijkelijk een gezin vormen. Uit de overgemaakte stukken blijkt ook dat verzoeksters niet ten laste vallen van de Belgische staat. Zo nodig diende er een behoefteanalyse te gebeuren.

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoeksters in strijd met artikel 58 Vreemdelingenbesluit door de Dienst Vreemdelingenzaken niet ernstig en grondig heeft onderzocht.

Door geen rekening te houden met het voorgaande, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, artikel 58 Vreemdelingenbesluit, het zorgvuldigheidsbeginsel en handelt zij op een kennelijk onredelijke wijze.

8.4. Artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden...”

Dat het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest. Dat dit hoorrecht van zeer algemene aard is en in feite inhoudt dat een bestuur verplicht is om verzoekster te horen wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hen.

Dat het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV nr. 130.247 van 26 september 2014; RvV nr. 121.015 van 20 maart 2014, RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014, RvV nr. 198.594 van 5 september 2014, CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014).

Indien verzoekster zou zijn gehoord had zij haar concrete situatie kunnen verduidelijken, had zij uitleg kunnen verschaffen omtrent de documenten uit Suriname, had zij bijvoorbeeld documenten kunnen neerleggen omtrent vorige adressen, vorige jaren, enz. zo de Dienst Vreemdelingenzaken dit relevant meent te vinden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht heeft geschonden.

8.5. Door de bestreden beslissing wordt verder het recht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeksters en hun recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeksters met hun broer/oom.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeksters kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht, schendt het artikel 47/1, artikel 47/2, artikel 47/3 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, schendt het redelijkheidsbeginsel, artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie, artikel 52 en 58 van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 en schendt het artikel 8 EVRM.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

2.2. Wat betreft de in een eerste onderdeel ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er

aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon of dat zij al een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersoon. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. De bestreden beslissing van 1 augustus 2016 werd genomen op grond van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven”.

Ook de schending van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet wordt aangevoerd. Dit artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

2.5. Verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt vastgesteld dat er niet is aangetoond dat zij ten laste is van haar broer/nonkel of dat ze deel uitmaakt van het gezin. Zij stelt dat uit het overgemaakte stuk uit Suriname duidelijk blijkt dat ze geen inkomsten heeft in Suriname en dus ook geen onroerende goederen heeft.

2.6. Artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet bepalen niet onder welke voorwaarden een ander familielid kan worden beschouwd als zijnde ‘ten laste’ van de referentiepersoon die hij vervoegt. Deze artikelen vermelden wel dat het ten laste zijn dient te gebeuren in het land van herkomst en dat de documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan kan het ten laste zijn bewezen worden met elk passend middel.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Dienaangaande kan echter worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste’ (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder ‘te hunnen laste zijn’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Andere familieleden kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze in het land van herkomst materieel worden ondersteund door de referentiepersoon omdat ze, gezien hun economische en sociale toestand, niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Het komt verzoekster dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning, dit is een situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht. Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van “een situatie van reële afhankelijkheid” van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Het bestuur kan derhalve vragen aan een vreemdeling die voorhoudt ten laste te zijn van zijn in België verblijvende familielid, burger van de Unie, dat overtuigingsstukken worden neergelegd waaruit blijkt dat hij in de periode onmiddellijk voorafgaand aan zijn afreis naar België materieel gesteund werd door dit familielid. Het is voorts niet kennelijk onredelijk dat het bestuur weigert een vreemdeling als “ten laste” te beschouwen wanneer deze vreemdeling in gebreke blijft om stukken over te maken, die met voldoende overtuiging kunnen aantonen, dat zij werkelijk ‘ten laste’ was.

2.7. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient verzoekster aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, in casu haar nonkel (materieel en/of financieel). Verzoekster dient aan te tonen dat deze vorm van ‘ten laste zijn’ significant en noodzakelijk is, in die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiele steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over ‘ten laste zijn’ gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling, die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

Uit de motivering van de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekster volgende stukken heeft voorgelegd ten einde haar ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon aan te tonen:

“geboorteakte van L.H.S. (...) en L.G.R. (...)

-Verklaring van het Bureau van Burgerzaken te Suriname dd. 6/04/2016 dat betrokkene op de beschreven adressen heeft gewoond.

-Reisbureau Basnoe Pakkettendienst dat er pakketten werden verstuurd naar betrokkene over een periode van 2013 tot 2015.

-Verklaring van de Inspecteur der Directe Belastingen van betrokkene, dat zij niet geregistreerd staat dd. 4/08/2015”.

Alsook volgende documenten waarnaar in de bestreden beslissingen wordt verwezen en die worden opgesomd in een beslissing van 11 december 2015:

“- attest OCMW Westerlo dd. 17.06.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële of materiële steun ontving. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

- goederenbons 'Reisburo Basnoe Pakkettendienst' waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode februari 2013 - maart 2015 op eerdere onregelmatige basis (dd. 04.02.2013, 01.07.2013, 08.08.2013, 10.03.2014, 29.04.2014, 29.08.2014, 02.12.2014, 02.02.2015 en 16.03.2015) goederenpakketten heeft verstuurd naar betrokkene. Volgens de verklaringen van betrokkenen tegenover de gemeentediensten zouden dit levensmiddelen en kledij betreffen. Echter, gelet dat deze beweringen op basis van de beschikbare gegevens niet te verifiëren zijn, en gelet op de onregelmatigheid van deze zendingen, kunnen louter deze goederenbons niet aanvaard worden als afdoende bewijs van effectieve steun in het verleden vanwege de referentiepersoon.

- verklaring van de Inspecteur der Directe Belastingen dd. 04.08.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen aangifte- plicht heeft voor de inkomstenbelastingen. Dit attest zegt echter niets over eventuele eigendommen. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- attest betalingen werkloosheid ACV dd. 12.07.2015: hieruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode december 2014 - mei 2015 een gemiddeld maandelijks inkomen had van €1010,98. Uit het geheel van de beschikbare informatie blijkt dan ook niet afdoende dat het inkomen van de referentiepersoon voldoende is om een effectieve tenlasteneming van zowel betrokkene als haar minderjarige dochter (zie dossier 8072952), rekening houdend met het geldend Belgisch integratieinkomen, te verzekeren. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de referentiepersoon het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk”.

2.8. Verzoekster betwist niet dat zij deze stukken heeft voorgelegd. Verzoekster betwist enkel de appreciatie van het overgemaakte stuk uit Suriname, waaruit volgens haar blijkt dat zij geen inkomen heeft in Suriname en dus ook geen onroerende goederen heeft.

2.9. Uit de door verzoekster voorgelegde stukken die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat dit stuk uit Suriname een verklaring betreft van de inspecteur der directe belastingen, inspectie Suriname, waarin vermeld wordt dat verzoekster niet geregistreerd staat bij de Inspectie der Directe Belastingen en derhalve geen aangifteplicht heeft.

In de bestreden beslissing wordt over dit stuk gesteld: *“Wat betreft de verklaring van de inspecteur der belastingen, dit betreft de situatie van 4.08.2015. Uit het document blijkt dat mevrouw niet geregistreerd staat en derhalve niet belastingplichtig is. De reden waarom ze niet geregistreerd is, en derhalve niet belastingplichtig, is niet opgenomen in het attest. Derhalve biedt het attest geen uitsluitel ivm het inkomen dat mevrouw had toen ze nog in Suriname woonde, evenmin als het uitsluitel biedt over haar eigendommen (onroerende goederen). Het kan dan ook niet aanvaard worden als voldoende bewijs van onvermogen”.*

De loutere bewering van verzoekster dat hieruit blijkt dat zij geen inkomen heeft in Suriname *“en dus ook geen onroerende goederen heeft”* doet geen afbreuk aan het oordeel van de verwerende partij. Gelet op de bewoordingen van dit document, steunt het niet op een foutieve feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelt dat dit attest niets zegt over eventuele eigendommen en bijgevolg niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs van onvermogen van verzoekster.

2.10. Waar verzoekster aanvoert dat uit de overige stukken blijkt dat zij op hetzelfde adres woont als de referentiepersoon en dat alle kosten van onderhoud door de Nederlandse referentiepersoon worden gedragen, wordt herhaald dat verzoekster wat betreft het ten laste zijn in de eerste plaats moet aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De omstandigheid dat de referentiepersoon haar en haar kind in België ten laste zou nemen of dat zij in België deel uitmaken van zijn gezin, doet hieraan geen afbreuk en toont niet aan dat de motieven inzake het ten laste zijn in het verleden niet correct of redelijk zouden zijn.

Voorts heeft de verwerende partij gemotiveerd dat: *“niet (blijkt) dat de betrokkene reeds een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersonen (...) Enig bewijs dat betrokkene, voorafgaand aan de komst naar België, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon ontbreekt compleet. Wat betreft de verklaring van een bureau burgerzaken welke achtereenvolgende adressen betrokkene heeft gehad. Dit biedt geen uitsluitel over een gezamenlijke vestiging, gezien dit document geen informatie bevat over de adressen van de referentiepersoon. Dat betrokkene en haar broer ooit deel uitmaakten van hetzelfde gezin spreekt voor zich, het zijn immers broer en zus. Echter, dat is iets helemaal anders dan aantonen dat betrokkene, voorafgaandelijk aan de komst naar België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Daar werd geen enkel stavingsdocument van voor gelegd.”*

Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat verweerder in dat geval *“het land van herkomst”* zou dienen gelijk te stellen met *“het gastland”*.

2.11. Waar verzoekster aanvoert dat er bewijzen zijn van materiële ondersteuning in het verleden door de referentiepersoon, verduidelijkt zij niet om welke documenten het zou gaan of duidt zij niet aan welk document volgens haar verkeerd zou zijn ingeschat. In de veronderstelling dat het zou gaan om de goederenbons, waaruit blijkt dat de referentiepersoon in het verleden zaken naar haar opstuurde, wordt in de bestreden beslissing overwogen dat *“reeds werd opgemerkt dat we aan de hand van de voorgelegde borderellen geen kennis kunnen nemen van de inhoud van die pakketten, derhalve kan niet worden vastgesteld in hoeverre ze daadwerkelijk materiële hulp bevatten, waarop betrokkene was aangewezen om in haar basisbehoeften te voorzien.”*

Gelet op het feit dat de goederenbons niet vermelden wat de inhoud van de pakketten is, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelt dat niet blijkt wat de inhoud was van de verzonden pakketten, zodat deze goederenbons niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van effectieve steun in het verleden.

2.12. Aan de hand van de door verzoekster bijgebrachte stukken wordt niet op afdoende wijze aangetoond dat de steun door de referentiepersoon noodzakelijk was voor verzoekster in het land van herkomst om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewoonlijke verblijfplaats. De stukken die verzoekster bijbracht, laten aan de gemachtigde toe om op niet kennelijk onredelijke wijze vast te stellen dat verzoekster niet ten laste was van haar Nederlandse verwant als referentiepersoon.

Zodoende kon de gemachtigde naar rede uit het geheel van de beschikbare gegevens, vaststellen dat verzoekster en haar kind niet afdoende hebben aangetoond dat zij effectief ten laste zijn van de referentiepersoon en dat zij niet voldoen aan de wettelijke vereisten van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.13. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.14. Waar verzoekster in een derde onderdeel van het enig middel betoogt dat *“uit de overgemaakte stukken blijkt ook dat verzoeksters niet ten laste vallen van de Belgische staat. Zo nodig diende er een behoefteanalyse te gebeuren.”* geldt dat in voorliggend geval geen behoefteanalyse dient te gebeuren, precies omdat verzoekster niet heeft aangetoond ‘ten laste te zijn’ van de referentiepersoon. Een behoefteanalyse gebeurt in bepaalde welomschreven gevallen wanneer een referentiepersoon niet lijkt te beschikken over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, om te bepalen welke bestaansmiddelen de referentiepersoon en het familielid nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. In casu wordt het verblijf aan verzoekster evenwel geweigerd, middels de bestreden bijlage 20, omdat zij niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Dit volstaat om de bestreden beslissing te schragen, een verder onderzoek is niet nodig.

2.15. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dient erop gewezen te worden dat dit artikel werd opgeheven. Dit onderdeel van het enig middel is bijgevolg onontvankelijk.

2.16. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekster maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van haar aanvraag heeft plaatsgevonden of dat het bestuur de feitelijke elementen uit de aanvraag niet correct heeft gekwalificeerd. Zij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

Verzoekster maakt in het licht van haar betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissingen van 1 augustus 2016 niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding, zodat zij dienvolgens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

2.17. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, zoals in casu het geval, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Een schending van het redelijkheidsbeginsel ligt, gelet op de bovenstaande vaststellingen, niet voor.

2.18. In een vierde onderdeel voert verzoekster de schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aan.

De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Het is aan verzoekster om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissingen van 1 augustus 2016.

De Raad kan evenwel vaststellen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk de specifieke kenmerken van haar situatie kenbaar te maken en te verduidelijken aan de gemachtigde, nu zij middels de bijlage 19ter uitdrukkelijk op 2 februari 2016 werd uitgenodigd om deugdelijke bewijzen dat zij *“in het land van herkomst ten laste is van EU’er OF deel uitmaakt van gezin EU’er”* voor te leggen.

De schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt niet aangetoond.

2.19. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de*

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij meent dat het begrip 'familiaal en privéleven' in artikel 8 van het EVRM de relatie van verzoekster met haar broer en de oom van haar kind insluit.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen meerderjarige broers en zussen of tussen verwanten. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarigen en andere familieleden onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve banden en de afstammingsband, zoals financiële afhankelijkheid (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32).

Het is dan ook in deze zin dat artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet als familielid van een burger van de Unie beschouwt:

"de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen (...)."

Hieruit volgt dat een ander familielid moet aantonen "ten laste" te zijn van de referentiepersoon.

Zoals in het eerste onderdeel van dit middel reeds werd gesteld, vloeit de hoedanigheid van "ten laste" komend familielid voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon (zie naar analogie de interpretatie van het begrip "ten laste" door het HvJ, zaak C-1/05, 9 januari 2007, Jia, par. 36). Daaruit volgt dat andere familieleden slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de burger van de Unie omdat ze, gezien hun economische en sociale toestand, niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Het komt verzoekster dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning, dit is een situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag (zie naar analogie HvJ 16 januari 2014, zaak C-423/12, Reyes).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° juncto artikel 47/3, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, met name dat een situatie van reële en materiële afhankelijkheid ('ten laste') tussen het ander familielid en de burger van de Unie wordt aangetoond, verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, waarbij bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen het ander familielid en de burger van de Unie worden vereist ('ten laste' zijn).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd met als hoofdreden dat verzoekster niet aantoont ten laste te zijn van de referentiepersoon. De gemachtigde besluit dat aan de hand van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon.

Nu niet wordt aangetoond dat verzoekster en haar kind "ten laste" zijn van haar broer/oom, toont verzoekster evenmin aan dat de relatie tussen hen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, nu verzoekster bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden en de verwantschapsband, zoals financiële afhankelijkheid, niet aantoont. Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt in casu niet aangetoond zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben. In tegenstelling tot wat verzoekster meent, moet er in casu geen toetsing gebeuren aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede wordt het volgende toegevoegd. Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een gezinsleven, moet alleszins worden vastgesteld dat, aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, er in deze stand van het geding geen inmenging is in het vermeende gezinsleven van verzoekster. In dit geval moet dus worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen, en moet geen onderzoek gebeuren in de zin van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster geeft geen enkele uitleg inzake eventuele hinderpalen die haar zouden verhinderen het vermeend gezinsleven met haar broer/oom van haar kind elders of in het land van herkomst verder te zetten. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.20. Verzoekster betoogt nog dat niet valt in te zien waarom haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Immers blijkt uit de wettelijke bepaling terzake dat het niet gaat om een verplichting.

2.21. Uit artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit, en de woorden “zo nodig”, volgt inderdaad dat verweerder niet vermag op automatische wijze een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, en evenmin dat hij hiertoe verplicht is. Het is zo bijvoorbeeld niet uitgesloten dat de betrokkene op een andere grond gerechtigd is op het Belgische grondgebied te verblijven. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten vormen afzonderlijke beslissingen en een afzonderlijke, specifieke motivering dringt zich op wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.050).

Uit lezing van de motivering van de bevelscomponent gericht ten aanzien van verzoekster L.G.R. blijkt evenwel dat daar verwezen wordt naar het toepasselijk wetsartikel, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en dat wordt gemotiveerd dat het legaal verblijf van de verzoekende partij verstreken is.

In het thans voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten heeft verweerder aldus wel nader gemotiveerd dat verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en de vaststellingen dat haar regelmatig verblijf verstreken is gezien de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en zij niet is toegelaten of gemachtigd om in België te verblijven op een andere rechtsgrond.

De Raad stelt vast dat verweerder aldus geenszins automatisch uit de vaststelling dat verzoeksters verblijfsrecht van meer dan drie maanden dient te worden geweigerd heeft besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen heeft gegeven op basis waarvan hij het nodig heeft geacht verzoekster bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster maakt hoegenaamd met haar betoog niet aannemelijk dat in casu een verdere motivering zich opdrong.

2.22. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER